

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Fem og tredivte Aargang.

Sra 1ste Oktober 1885.

Seer til, at ikke Noget gjør Eder til Noget ved verdslig Visdom og tomt Bedrageri,
efter Menneskers Sætninger, efter Verdens Børnelærdom, og ikke efter Kristus.
Col. 2, 8.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos J. C. Bording (B. Petersen).

1886.

	Side		Side
Kristenfkjrlighed og Sektisme	313	Sandheden vil sejre	88
Moralitet i Filadelfia	110	Tidernes Tegn	374
Roget af det Største i Verden	359	Tiende	233
Rogle Ord om Præstedømmet	376	Tilgiver hverandre	360
Ryheder 23, 32, 39, 63, 80, 95, 142, 191	191	Vantro's Tiltagende	200
Nødvendighed af Aabenbaring	209	Ved Marfiftet	105
Orkan i Minnesota	270	Verdens Forudsigelser om Mormo- nismen	8
Overensstemmelse mellem 1ste Mose- bog og Geologien	17	Religioners Varighed	327
Phil. Robinson om Utah	152	Religionsforsølgelse før og nu	150
Poesi:		Rettelse	112
Aandeverdenen	256, 318	Scene i en Skole	167
Den kostelige Perle	143	Senator Tellers Tale i de Forenede Staters Kongres	164
Solnedgang ved Saltøen	128	Statistisk Rapport	96, 288
Presen om Mormonspørgsmaalet	366	Straf for Synd	337
Profetiens Opfyldelse	87	Større Lys bringer større Ansvar	122
Præsident G. D. Cannons Arrest	185	Tale af Præsident John Taylor	177
Præsident Wells' Besøg	25	— - — George D. Cannon	33
Præstedømmet	170	— - — Apostel J. D. Richards 7, 305, 321	
Redaktionens Bemærkninger:		— - — Lorenzo Snow	193
Aftedshilsen	24	— - — Moses Thatcher	97
Bøn	74	— - Biskop D. J. Whitney	353
Den sande Gud	280, 297	— - Hr. James R. Applebee	225
En ny Pontius Pilatus	168	Templets Stene	133
Et upopulært Folk	153	Tidens Aand	129
Hilsen	40	Tro og Gjærning	125
Jordstjælv i Ny Zeeland	344	Uddrag af en Tale af Apostel Moses Thatcher	202
Jul og Julefæder	120	Udeluft	106
Kaffes stadelige Virkning	186	Udkaarelse og Forudbestemmelse	81
Løn som forskyldt	248	Utah Ryheder	6, 15, 224
Missionsvirksomhed	328	Visdomsordet	43, 219, 349, 358
Mormon og Mormonisme	264	Vor Tro	342
Opstandelse og evig Dom	312	Vgteviiede	272
Præsident Cannons Arrest	216		
Præsidentkabets Epistel	56		
Reform af den engelske Statskirke	137		

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1.

Den 1ste Oktober 1885.

35te Aargang.

Tale af Apostel Franklin D. Richards

holdt i General Konferencen i Logan den 6te April 1885.

De Sidste Dages Hellige have stor Ansag til at glæde og fryde sig for vor Fader, som er i Himmelen og for Folk, som ere paa Jorden. Dersom vi nøje betragte og overveje vor Stilling, enten i timelig eller aandelig Henseende, finde vi, at vi ere i Besiddelse af flere Bekvemmeligheder end noget andet Folk af det samme Antal paa noget som helst andet Sted paa Guds Fodskammel. Om vi betragte vor nærværende Stilling med Hensyn til Livets Bekvemmeligheder, saa finde vi os bedre stillede med Hensyn til at have Korn i vore Forraadhuse og Fødemidler i vore Huse end noget andet Folk af samme Antal paa Jorden, eller som nogensteds kan findes bosatte paa Landstrækninger af samme Størrelse. Om vi betragte vor Stilling med Hensyn til vore Huse og Hjem, saa finde vi, at der er flere blandt dette Folk, som eje deres egne bekvemme Huse end blandt noget andet Folk, og de fleste af dem behøve ikke at trygle for det Privilegium at kunne fortjene deres Op- hold, som saa mange af dem maatte gjøre, medens de vare i Babylon, hvor

de ofte fandt det vanskeligt at erholde Arbejde, og selv naar de erholdt dette, vare de nødt til at arbejde paa Akford eller paa Dagleje og modtage deres Betaling ved Ugens Ende og paa denne Maade aspasse deres Levemaade og Udgifter efter de saa Midler, de tillodes at fortjene.

Paa denne Maade var Liv og Tilværelse og enhver Bekvemmelighed udmaakt til dem. Der var ingen Lejlighed for Udviklingen af deres Talenter eller af nogen af de Egenstaber, Gud havde nedlagt hos dem, og som han bestemte, de skulde benytte og udvikle, at de saaledes kunde blive vise og dygtige ved deres egen Sindrighed.

Vi føle undertiden, at vi ere undertrykkede og forfulgte af Folk, som gjøre Indgreb i vore Rettigheder og træde vor Frihed under Fod, men alligevel kjende vi sammenlignelsesvis blot lidt til Undertrykkelse. Asiens og Europas forskjellige Landes Beboere med al den Frihed, de nyde, ere under den haardeste, daglige Undertrykkelse og vedvarende Afhængighed til dem, som ere

over dem. I hine Lande herfter der en Følelse af Frygt — Frygt for deres Herfere, Frygt for Krig, som hænger over deres Hoveder, og som med alle dens Rædsler staar for Døren. I ethvert nationalt Spørgsmaal, som opstaar, se og føle de Faren for, at deres Sønner, Fædre, Naboer eller Slægtninge, kunne blive tagne til Armeen og sendte i Krigen for maasse aldrig mere at vende tilbage. Og deres Hjærter ere fulde af Frygt og Vengstelse over disse og lignende Ting.

Vi se i Nøisjerne, at i Egypten, Kina, Mellemafrika, og næsten ethvert andet Sted er Luften fyldt med Krigslyst. Hvor er den Moder eller Søster, Fader eller Søn iblandt os, som i Dag er borte fra sine Slægtninge for medelst Krig? Det Værste, vi have at frygte, er en kort Fængsling og nogle faa Hundrede Dollars Bøde; dette er det Værste, vi kunne finde at spørge over. Der er ikke et andet lige saa stort Samfund noget Sted paa den ganske Jord, i hvilket der kan findes saa megen sand Fred som lige her iblandt disse Mennesker, der sidde her foran mig, og det Folk, som behoer dette Territorium. Og endda med Eders Forraadshuse fulde af Hvede, som I ikke kunne sælge, med store Masser af Kartofler og Grøntsager, som I ikke kunne blive stilkede ved, og med Heste og Kvæg omkring Eder, synes I, at Lidene ere meget haarde, og forbi I ikke kunne sælge Eders Produkter og faa saa store Priser for dem, som I kunne ønske, synes nogle af Eder, at I ere i en frygtelig Forlegenhed. Jeg ønsker, de Hellige skulle lægge saadanne dumme Ideer til Side. Jeg ønsker, I skulle forstaa, at I ere i en Stilling, hvor I have Fred og Overslødighed, med Frihed tillige, thi Herren har gjort os fri. Gud har fri-

gjort sit Folk fra Syndens og Dødens Trældom; vi nyde Frihed, og der er ingen Magt paa Jorden, som kan binde os med Syndens og Satans Lænker. Det beroer ganske paa vor egen Vandel, om vi ere og skulle vedblive at være fri.

I næsten alle de Lande, hvorfra I ere komne, og i de Nationer, som omgave Eder i Eders forrige Hjem, ere Folkene paalagte trykkende Skatter. Paa den grønne irske Ø, hvor der er mange fattige og nødlidende, er der Folk, som maa betale fem Pund (omtrent 80 Kroner) i Leje af en Acre Land, og de maa avle nok derpaa for deres Families Ophold og tillige tilvejebringe Renterne. Her kunne vi kjøbe eller optage Land, og vi kunne erholde det ved blot at optage det, men nogle af os synes, det er et strængt Stykke Arbejde at faa det indhegnet. Nej, vi kjende Intet til Undertrykkelse, sammenlignet med Jøderne, Polakkerne og Irlanderne. I ældre Dele af de forenede Stater kunde vi aldrig have nydt de Betsignelser, vi nyde her; vi kunde aldrig have anlagt og opbygget vore Byer og Stæder; der, hvor vi vare, plyndrede Pøbelen os og drev os fra vore Hjem her ud til denne Del af Jorden. Det var lig en ny Verden, og det saa ud, som Skaberens Arbejde var knapt færdig. Med Guds Betsignelse bragte vi Liv med os, Liv kom ned fra Himmelen, oplivede Jorden under vore Fødder og mildnede og styrede Elementerne over vore Hoveder, saa at i disse høje Dale og Bjærgkløfter, hvor man troede, at hverken Korn eller Frugt kunde vokse, og hvor der er Sne og Frost næsten hver Maaned i Aaret, avle vi haade Korn og mange Slags Frugter. Det var for faa Aar siden et Spørgsmaal, om et Væle eller en Pære kunde avles i Cachevalley; men nu er det ikke længe, siden

denne Dals driftige Frugt-Dyrkere belønnes med Præmie for den bedste Samling Æbler i Territoriet.

Hvem har gjort dette for os? Det er Herren vor Gud. Han førte os til dette Land, ligesom han førte Israæliterne til Judæa Land, hvilket han gav dem og deres Børn efter dem til en evig Arv.

Jeg ønsker, at vi skulle overveje disse Ting, og i Stedet for at være angstelige og urolige og fulde af Frygt lære at stole paa Herrens Arm og paa hans Godhed. Dyrker Himmels Fred, og lader Guds Kjærlighed bo i Eders Hjærter. Skjønt vore Fjender kunne ulejlige og forurolige os, vil dog den Trængsel, de bringe over os, kun blive som en Draabe i Havet, sammenlignet med det, som om en Tid vil komme over dem. De kunne ikke standse Herrens Værk; det er oprettet ved hans Bud, og vi have det Løfte, at det skal aldrig overvindes eller gives til noget andet Folk. Forstaar dette. Denne Regjeringsform, som Herren har givet os, er den stærkeste Regjeringsform, der nogensinde er bleven aabenbaret til Mennesker. Denne Verdens Regenter have Magt til at nedtrykke, plage og føre Krig mod Mennesker og udrydde dem fra Jordens Overflade. Men dette Rige, som Gud har givet til sit Folk, skal være et Fredsrige, et Retfærdighedsrige, og dets Retfærdighed vil op-høje hans Folk, gjøre dem til det største Folk paa Jorden og fylde dem med Kraft, Visdom og Kundskab, saa at om-givende Nationer ville betragte dem med Agtelse. De Mennesker, som ere iblandt os, og som ønske at diktere os; de, som sidde i Raadsforsamlinger for at vedtage Love inod os og vor hellige Tro og derved gjøre os til Overtrædere, ere selv fyldte med Frygt og Uengstelse for det, som sker i denne og andre Nationer.

Denne Frygt vil tiltage iblandt dem. Betragt den Skræk, som bemægtiger sig Folk ved Dynamitardernes Arbejde i den gamle Verden, og det er kun Begyndelsen til det, som vil ske. Disse hemmelige Foreninger ville foraarsage stor Glendighed og Død, med hyppige Mord, og efter en Tid ville disse Ting indtræffe saa ofte, at Folk ikke ville vide, hvorledes de skulle undkomme.

Herren samler sit Folk tilsammen saaledes, at han kan handle med dem særskilt. Vort største Besvær er, at vi have for Mange iblandt os, som ere ligegyldige, som ere onde og syndige, som burde drages til Ansvar og udelukkes af Kirken. Der er ikke saa Faa, som ere rede til at sælge deres Brødre til deres Fjender, men Dagen vil komme, da de ville se og møde deres Gjeringers frygtelige Følger. Vi have ikke meget at befrygte, undtagen vi fortørne den Gud, som vi have lovet at tjene.

Brødre og Søstre, værere ikke besværede i Eders Hjærter. Afblyder Guds Befalinger, holder Eders Pagter hellige, og lærer at leve ved hvert Ord, som udgaar fra ham og hans Kirkes retmæssige Autoriteter, og dersom I finde Prøvelser paa Eders Vej, ville I ogsaa finde Hjælp til at gennemgaa dem. Forældre, haver Kjærlighed til hverandre, til Eders Børn og Alle indbefattede i Eders Familie; gjører Ret imod Eders Hustru, Eders Mænd, Eders Børn og Eders Gud, og I ville finde, at alt det Øvrige vil komme i sin egen rette Tid. Herren vil styre det paa en saa underfuld og tillige saa tydelig Maade, at det vil forundre os, naar vi se, hvorledes han har udført det. Vi kunne ikke gaa til Bibelen, Mormons Bog eller Lærdømmens og Pagtens Bog for at lære, hvorledes dette eller hint vil blive udført. Vi kunne læse om, hvad han gjorde i

fordums Dage i Følge de Omstændigheder, som da omgave hans Folk; men vi kunne ikke lære at kjende hans Planer i Dag uden ved Aandens Aabenbarelse; thi „Guds Domme ere uransagelige og hans Beje usporlige!“ Han siger os, at Zion skal forløses ved Ret, og de Omvendte i den ved Retfærdighed. Vi burde erindre dette. Dersom vi ville have Magt hos Gud og Engle, maa det ske formedelst vor Lydighed til Gud og Nidkærhed i det Arbejde, han har kaldet os til at udføre, og som det er vor Pligt at grundfæste paa Jorden. Enhver skalde advare sin Næste, under vise sine Børn og sin Familie, og grundfæste Retfærdighed i sit Hjem. Præsidenter og Biskopper skalde drage Overtrædere i Kirken til Ansvar, saa at de enten kunde omvende sig eller blive afstaaarne. Det er for, at Retfærdighed kan blive grundfæstet paa Jorden, ikke blot paa et lille Sted, men i hele Landet, at Herren har begyndt dette Værk, og det skal vedblive at udsprede, indtil hans retfærdige Ord og Arbejde skal opfylde hele Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Lad Jntet lede Eder bort fra Pligtens Sti, lad Jntet forlede Eder til at begaa ubesindige Handlinger. Været og respekterer enhver af Landets Love, som er overensstemmende med Herrens Bud og Befalinger. Afblyder enhver konstitutionel Lov. Det smertes os, naar vore Fjender gjøre os til Overtrædere af en af Landets Love, og det er en Prøvelse for os, men Ansvarret derfor hviler paa dem. Lader os fatte den Beslutning, at vi ville udholde dette Korstog af retslig Forfølgelse med samme Standhaftighed, som de Hellige have maattet gjøre i enhver Tidsalder, naar de have troet paa Jesu Kristi Aabenbaringer. Vi have ikke gjort Oprør imod nogen af Landets Love; vi have

ikke stridt imod noget konstitutionelt Princip, Lov eller Grundfættning, som kunde gavne, forbedre eller ophøje Menneskeheden, eller Noget, som kunde yde os Bistand i vor Stræben efter Lykke; vi søge efter alle disse Ting. Men vore Kongresmænd, Guvernører og Dommere med den ophøjede Visdom, som de indbilde sig at besidde, idømme Guds Folk Straf, fordi de holde hans Bud. Saaledes se vi, at „naar de Ugudelige herske, sukker Folket.“

Vi burde samle os nyttig Kundskab af denne Erfaring. Vi ønske at drage Fordel deraf. Lad enhver Mand spørge sig selv: „Kan jeg udholde dette eller hint uden at blive vred?“ eller kunne vi nære en retfærdig Vrede uden at synde? Dersom vi ikke kunne, skulle vi gaa ind i vore Løntamre og bede Gud om saa meget af hans Aand, som er nødvendig for os for at holde os i den rette Sindsstemning. Det er denne Slags Erfaring, denne Slags Disciplin, som vil lære os at kjende, om vi ønske at holde os nær til ham og staa i Samfund med ham. Disse Ting ere alle for vor Erfaring og vort Gavn. Herren har tilkjendegivet os, at de Tider, hvori vi leve, ere mørke med Krigsstyer, og at hans Doms Time er nær. Vi have bevidnet en stræffelig Krig i vort Land, og det vil være til vort Gavn, om vi lytte til hans Raad i Tide. Krige og Rygter om Krige tiltage paa Jorden, og det vil ske inden ret længe, at der vil være saa liden Fred, at Folk maa enten tage Sværd op imod deres Næste eller fly til Zion og samles med Guds Folk. I ville se, at dette vil ske. Mærk mine Ord. Alle Slags Folk ville ønske at komme iblandt os og bygge deres Hjem. I ville se den Dag, da det vil blive lige saa vanskeligt at holde de Onde borte fra os, som det nogensinde har

været at faa Folk til at forene sig med os. Mærk dette ligeledes. Jeg siger Eder, at et Folk med fulde Forraads-huse, et Folk, som nyder Fred og Velstand, er et Folk, som Jordens Nationer ville søge, og Sagerne kunne ikke vedblive at staa saaledes, som de nu staa, uden at neddrage en fortrønet Guds Hævn over vore Undertrykkere. Disse Erfaringer ere særdeles godt stiftede til at gavne os og lære os at sætte vor Lid til Herren.

Ej heller skulle vi forglemme, at siden en berøgtet Guvernør forbød os Brugen af Militær saa vel til Beskyttelse imod Indianerne som ved vore Fjerde-Juli Højtidsfester, have vi aldrig været foruroligede af en Indianer i noget af vore Settlementer. Tvært imod synes det, som om Brugen af Geværer for ethvert Slags militært Forsvar er bleven aldeles forældet og gaaet helt af Brug, og saa fredelige ere Lamaniterne blevene, at i Stedet for enten at høre Krigens Larm eller ængstes ved Udsigten dertil, er det forundt os af Herren at nyde en vedvarende Fred med den røde Mand paa alle vore Grænser, og medens de have hjulpet os at bygge vore Templer, nyde de med os de himmelske Betsignelser, som deri gives. I Stedet for at vandre vilde og lovløse over Bjerge og Dale, har en Del opgivet sit Stammesystem og svoret Guldstab og Trofkab mod Regjeringen; de have optaget Land, avle Korn, vogte deres Hjørde, bygge og bebo hyggelige Huse og opføre sig som gode Naboer til deres hvide Brødre, hvilket er vist i Washakie i Oneida Stav og i Indianola i Sanpete Stav, og i deres Skoler erholdes de almindelige Skolekunds-taber, henhørende til en almindelig Skoleundervisning.

Ikke alene er Brugen af Geværer bleven unødvendig imellem os og de Indfødtte, men vi have stor Narfsag til

at være taknemmelige, at i det nuværende vanhellige Korstog imod Kirken, Anfaldet ikke er flet med Ild og Sværd som i forrige Tider, men med en moralsk for-dærvet Anvendelse af Love og en Udydning deraf aldeles stridende mod mange af de mest anerkjendte Lovfortolkninger.

Vi haabe af ganske Hjærte, at Jngen med en større Nidkjærhed end Kundskab skal begaa en overilet Handling, som skal fremstynde en Kamp med kjædelige Vaaben, og derved give Sjenden en Lejlighed til at udpøse de Helliges Blod eller til at forsøge deres vanhellige Undertrykkelse mod os. Eftersom vore Krigsvaaben ikke ere Krudt, Bly eller Staal, lader os isøre os Guds fulde Rustning og bortdrive Uretfærdighed fra vor Midte, og vi eller vore Børn skulle se denne Verdens Riger blive underlagte vor Guds og Kristi Rige i hans egen bestemte Tid, for hvilket alle Hellige stedse skalde arbejde og bede.

Vi have erholdt megen Undervisning i denne Konference. Jeg har selv følt mig meget opbygget ved at høre mine Brødre tale, og jeg er vis paa, at I alle have. De Lærdomme, som ere blevene givne, ere af en saadan Bestaffenhed, at de ville udvirke gode Følelser imellem Brødre og Søstre, Fædre og Mødre, Forældre og Børn, og det er behageligt at høre om hverandres Betsærb.

Naar vi gaa til vore forskjellige Hjem, lader os gaa med det Forsæt at vedblive bestandige i Troen. Jeg er overbevist om, at enhver oprigtig Sjæl, som har overværet en Konference som denne og ønsket en Del af Livsens Brød, har modtaget sin Del — Noget, som han kan tage med hjem for sit eget Brug — nogle opmuntrende Ord, vel mente Formaninger og gode Raad, som ville hjælpe ham til at overvinde Ufuldkommenheder og faa den Svage til at sige: Jeg er stærk i Herren.

Jeg beder Gud at velsigne Eder, at trøste Eders Hjerter, at forsøge Eders Tro paa ham, at styrke Eder, saa at I ikke skulle blive overvundne af Synd, og at I maa søge, i alle Ting at overvinde Ondt med Godt. Erindrer at bede for Brødrene — vore Ledere. Vi vide ikke, hvad der er i Vente for os; vi bekynre os kun libet derom. Det vigtigste, som paahviler os, er Dag for Dag at udføre vore Pligter antageligt for Gud. Vi ville stole paa Herren og gaa fremad. Hvad gjør det vel til Sagen, om det skulde blive nødvendigt, at nogle af os skulde miste vort Liv? Der er ingen Nødvendighed for Frygt eller Døven desangaaende. Det har altid været saaledes, naar Gud har haft et Folk paa Jorden. Nogle af de bedste Mænds Liv ere blevne tagne — tagne som Vidner til hine Himle, for der at vidne om Tilstanden her paa Jorden. Forstaa I dette? Det er i Overensstemmelse med den evige Retfærdigheds store Principer, som styre og reggere i Himmelen med langt større Nøjagtighed og Visshed end ses her paa Jorden. Herren har sagt os, hvorledes han handler i nogle af disse Sager i sin Kirkes Raad, nemlig, at ved to eller tre Vidners Mund skal ethvert Ord stadfæstes. Det er ogsaa Himmelenes Orden. Maaske det er nødvendigt, at nogle skulle gaa heden paa den Maade. Værer alligevel ikke frygtsonne. Vi

skulle alle dø en Gang. Alt vil blive vel med os, enten det sker i Morgen eller næste Uge, dersom vi holde Guds Befalinger i alle Ting. Vælger den vise og fuldkomne Vej, og dersom vi ere paa den rette Vej, ville vi være villige til at sige: „Herre, Din Villie ske.“ Dersom vi, da vi adløbe Evangeliet, lagde Alt, vi ejede, paa Alteret, ere alle disse Ting dog af megen lille Betydning. Dersom vi søge at frelse vort Liv, ville vi maaske miste det, men dersom vi miste det i Herrens Tjeneste, skulle vi arve det evige Liv.

Jeg beder, at Gud vil velsigne Eder alle; I, som ere Forældre, skulde velsigne Eders Børn, at de maa vise en større Hengivenhed for Eder, og I maa være mere hjærlige imod dem; erindrer de Baand, hvormed I ere blevne forenede og beseglede. Maa den Helligaand styrke og dygtiggjøre Eder til at indgaa i Herrens hellige Templer, og der sætte Eder i Orden for Herren, at I maa kunne erholde de evige Gaver, som ville bringe en evig Herlighed over Eders Familier, Venner og Slægtninge, at I maa have fuldkommen Tillid til Herrens Forjættelser og have Glæde til at opløse og opholde Eder igjennem alle Livets prøvende Omstændigheder, og føre Eder uskadt tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse. Amen.

Utah Nyheder.

Af et Brev fra Eldste A. J. Mc. Custian, en Missionær, som arbejder i et Distrikt, der grænser til Lewis County, Tennessee, hvor Eldsterne Gibbs og Berry samt to Andre dræbtes i August 1884, hidsætte vi følgende:

„Det indværende Aar kan betragtes som en sand Mord- og Blodsudgydelsestid. Siden sidste Foraar ere fem Mand blevne brutalt myrdede her i Nabolaget og ni eller ti sludte paa, foruden mange Andre, som ere blevne frygtelig tilredte

med Knive og andre Vaaben. Nævesægtning og Pandestaller høre til Dagens Orden. Søndagen betragtes netop som en Dag, paa hvilken man skal hævne sig paa sine Modstandere og deltage i Forbrydelser af alle Slags, hvilke i Forbindelse med Røveri, Ronebanken etc. udføres ved højlys Dag, lige for Vinene af Lovens Gaandhævere, der se gennem Fingre med det Hele, og Folket i Almindelighed bifalde disse affyelige Handlinger. Kun en eneste Morder er bleven draget til Ansvar for sin Brøde.

De blodige Dæmoner i Lewis County begynde imidlertid at smage en skrækelig Gjengjældelse. En dødelig Sygdom er netop udbrudt iblandt dem, og Indbyggerne dø som Fluor. Saaledes vil det altid gaa dem, som udkaste og forfølge Herrens Tjenere. Nabenbaringen til Joseph Smith, hvor det hedder: Efter Eders Vidnesbyrd kommer Jordstjælv, Pestilence, osv., gaar visselig i Opfyldelse, og til Jagttageren ere disse Begivenheder betydningsfulde, ihvorvel de fleste af Menneskeslægten ere blinde for Tidernes Tegn og haste deres Undergang imøde.

I Nordvest-Staternes Mission ere 61 Personer blevene tillagte Kirken ved Daab i Tidsrummet fra den 1ste Maj til den 1ste August. Forfølgelse i den Del af Landet har ikke været stor i den senere Tid; kun en Gang imellem blive nogle af Uldsterne bombarderede med raadne Eg.

— I Fredags havde Salt Lake Citys Forældreløse en fri Udflugt til Saltspen. Omtrent 350 Børn mellem 8 og 15 Aar gamle deltog i Fornøjelsen, foruden et betydeligt Antal ældre Ledsagere. Badning i Spen, Sejlture med den ved Garfield liggende lille Damper, Bisiter til den bekjendte Gule, som findes i Bjærgene i Nærheden af Badestedet, Dans under det rummelige Bowerly, Kapløbning, Udde-linger af Præmier og Lækkeries til Børnene etc. var Noget af det, som gjorde Udflugten saa behagelig for de Smaa, der havde mistet deres jordiske Forsørgere. Komiteens Medlemmer fortjene Ros for deres utrættelige Virksomhed, ligeledes Jærnbauens Personale og Kaptejn Dorus, som denne Gang ligesom i Fjor udviste en sjælden Gæmildhed og Jmpødekommenhed. Med Toget vestfra om Eftermiddagen kom Guvernør E. H. Murray, som af Broder Geo. Goddard blev fremstillet for Børnene i de forskjellige Vogne, til stor Fornøjelse for disse samt Guvernøren selv, der her fik Lejlighed til at bevidne Noget, hvis Lige han næppe nogensinde har set i sin egen Fødestat Kentucky, og det tør haabes, at han herefter ikke vil gjøre sig skyldig i at yde Bistand til den nærværende Retsforfølgelse, der netop har til Hovedopgave at forsøge Antallet af Forældreløse ved at indespærre Fædrene i skumle Fængsler og bringe Mødrene i Graven af Hjertesorg derover. Vi ville bemærke, at nogle af Deltagerne i Udflugten nemlig vare Medlemmer af Familier, hvis Fædre og naturlige Forsørgere nu sidde bag Fængselsmure for at have været Middell til at bringe disse selv samme ustyldige Smaa til Verden i Overensstemmelse med Himlens første og store Bud: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden.“

— En Mand i Dakota siges at have sin Seng saaledes indrettet, at han, naar en Hvirvelstorm opstaar om Natten, kun behøver at trække i en Snor for at faa Sengen med dens Indhold til at synke ned i Kjælderen.

(Bifuben.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Verdens Forudsigelser om Mormonismen.

De Sidste Dages Hellige, som bo i Utah, gennemgaa nu et meget kritisk Tidspunkt i deres Historie. Fra deres Lære først forkyndtes for Menneskene til nærværende Tid har Verden med Opmærksomhed fulgt Begivenhedernes Gang i deres Historie og mange ere de Forudsigelser, som ere bleve gjorte angaaende deres Fremtids Skjæbne. Disse Forudsigelser have ikke udmærket sig ved megen Varietet; naar man har læst en, saa har man Indholdet af dem alle. Ligesom der sagdes i Kirkens første Aar, at den ikke kunde bestaa mere end højst seks Maanedes, saaledes læste vi for en Tid siden i danske Aviser, at inden seks Maanedes vilde Mormonoprgsmaalet blive løst, og Systemet tilintetgjort. Fremtiden vil dog ligesom den forbigangne Tid bevise, at Verden ikke er i Besiddelse af Principet, hvorved de kunne tyde, hvad Mormonismens Fremtid vil blive. Dens Fænomena ere enestaaende. Historien har ikke noget Sidestykke til den, hvoraf Verden kan bedømme den og forudse dens Følger. I det vi sige, at den ikke har et Sidestykke i Historien, mene vi i dens nuværende Form, Bestemmelse og Virkning. Medens den er det samme Evangelium, som prædikedes i den apostoliske Tidsalder, og er en af Herrens Husholdninger paa Jorden, har den ligesom hver enkelt af disse en særegen Mission at udføre blandt Menneskenes Børn. Aarsagen til, at Verdens Forudsigelser have flaaet sejl, er den, at Alle som En have bygget deres Slutninger paa falske Præmisses. De gaa nemlig ud fra den Forudsætning, at Mormonismen er et Bedrageri og et Menneskeværk. Om de vilde for et Øjeblik gaa ud fra den Forudsætning, at det er Guds Værk, saa vilde de let kunne forklare dens forskjellige Phasis og Aarsagen til den Fremgang, den har gjort, uagtet al den Forsølgelse og Modstand, den har maattet møde, og paa ingen anden Maade kan det forklares. De vilde vide, at al menneskelig Modstand er forgyæves, og at alle Menneskenes Bestræbelser for at standse dette Værk ville blive lige saa frugtesløse, som vilde de prøve at standse Jordkloden i dens Løb omkring Solen. Mormonismen har gennemgaaet det, som vilde været andre Systemers Ruin. Til Bevis herpaa behøve vi kun at henlede Opmærksomheden paa de Helliges Forsølgelser i New York Stat og Ohio, deres Uddrivelse fra Jackson County, Apostafi af fremragende Mænd i Kirkeland, Uddrivelsen fra Missouri, Profetens Martyrdom i Carthage, de Helliges Bortdrivelse fra Nauvoo i Vinterens Kulde, endvidere Armeens Udsendelse i 1857 og de mange ukristelige Korstog imod Utah-folket. Efter menneskelig Skjønne vilde enhver enkelt af disse Begivenheder været i Stand til at foraarsage ethvert andet Samfunds Undergang, medens deres Virkning paa dette forunderlige Folk har kun været at bestyrke dem mere i deres Tro, og sammenbinde dem som et Folk. Med alle disse Eksempler for Dje, har Verden dog ikke lært, af hvor lidet Nytte det er at stride imod Mormonismen eller at prøve paa at beskrive dens Virkninger og Skjæbne.

Ligesom alle foregaaende Forudsigelser om Mormonismens Undergang have

hidtil slaaet fejl, saaledes ere vi forvissede om, at de ogsaa i Fremtiden ville gjøre det. Disse, som ere saa ivrige for at forkynde Mormonismens Undergang, bevise kun, at Ønsket, at dette maatte blive Tilfældet, er den eneste Grund, hvorpaa de bygge deres Forudsigelser. I Følge Millennial Star var der for 35 Aar siden en Mand, som holdt en Ligprædiken over Mormonismen. Han behang Salen, hvori han holdt sit Foredrag, med Spræglor, thi Mormonismen laa for Døden. Hans egen Begravelse er forlængst indtruffen, men Mormonismen, som han den Gang mente sang paa sit sidste Vers, er endnu ikke bleven færdig dermed.

Profeten Daniel beskriver de babyloniske, persiske, macedoniske og romerske Rigers Stjæbne, og skjønt han levede for henimod halvtredie Tusind Aar siden, fortæller han disse Rigers Stjæbne ligesaa tydeligt, som havde han levet i vor Tid og ved Historiens Hjælp havde beskrevet disse Rigers Opkomst og Fald. Ingen kunde (selv ved Historiens Hjælp) i saa saa Ord sammentrengte saa megen historisk Kundskab, som denne inspirerede Guds Profet giver os i sin Profeti, saa mange Aar før de omtalte Begivenheder indtraf. Hans Profeti indeholder i sig selv Beviserne for hans guddommelige Inspiration; thi kun en sand Profet kunde saaledes drage Fremtidens Forhæng til Side for sin Samtid og lade den se ligesom i et Panorama tilkommende Begivenheder. Denne Profet forkynder om et Rige, som skulde opstaa — ikke ved Menneskehænder, men oprettes af Himmelens Gud. Dette Rige skulde i al Evighed ikke forgaa, og dets Regjering skulde ikke overlades til noget andet Folk. De kristne Sætter antage i Almindelighed, at det Rige, som Daniel hentyder til, tog sin Begyndelse, da Kristus kom her i Kjødet og gjorde en Forsoning for Menneskene. Ved at læse Daniels Profeti finde vi, at Tiden for det kristi Riges Oprettelse paa Jorden, hvis Regjering ikke skulde overlades til noget andet Folk, ikke falder sammen med Tiden for vor Frelzers første Komme; thi efter at Daniel havde beskrevet Romerrigets Opløsning i mange mindre Kongeriger, hvilken Begivenhed først indtraf flere Hundrede Aar efter kristi Fødsel, siger han: „Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa“, osv. Det ses tydeligt heraf, at det var først efter Romerrigets Fald og de mindre Kongerigers Oprettelse, at Stenen blev affuggen af Bjærget.

De Sidste Dages Hellige frembære det glade Budskab for Menneskene, at Herren har grundlagt dette Rige paa Jorden ved Aabenbaring til sin Tjener Joseph Smith, og har lovet, at ingen Magt, som fører Krig imod de Hellige, skal nu mere faa Overhaand over dem, men at dette Rige skal udbrede sig og opfylde hele Jorden. Heri findes Nøglen til Sidste Dags Bærkets Livskraft og Evne til at bestaa under de haardeste Prøver og ligeledes til, at Verdens Forudsigelser om Mormonismens Undergang bestandigt have slaaet fejl. Da Verden erfarede, at de Hellige vare bleve udbredte ved Bøvelvold fra Nauvoo ud i en uopdyrket Ørken, sølte den sig overbevist om, at Bærket var gaaet til Grunde, i det den drog denne Slutning fra den falske Antagelse, at Mormonismen var et Menneskes Opfindelse, sølte sig overbeviste om, at det vilde bestaa. Verdens Anstuelser viste sig forkerte, medens de, som ansaa Bærket for Guds Rige, og i Følge denne Anstuelse sluttede sig til dets Stjæbne, saa deres Forventninger opfyldte og Herrens Arm udraaft til

sit Folks Bestyttelse. I Stedet for, at Værket gik til Grunde, se vi, at paa en kort Tid var det stærkere end nogenfinde før. Nar for Nar have vi læst Verdens Forudsigelser om dette Værks Undergang, og denne har ikke været hensført til nogen dunkel Fremtid eller underkastet nogen Betingelse, nej, tværtimod, Værkets forpønstede Tilintetgjørelse er bleven ansat til en bestemt Tid, men da den fastsatte Tid saa kom, var Værket i en kraftigere Tilstand end nogenfinde før. Herren har begyndt det, og han vil føre det sejrrigt ud af den Ildprøve, det nu bestaar.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet Wisconsin
den 8de September 1885.

Præsident A. G. Lund.

Kjære Broder!

Jeg vil nu give Dem en lille Skildring af vor Rejse, siden vi forlod Liverpool, eftersom vi nu nærme os de Helliges Land.

Vi gik ombord, Fredagen den 28de August, og efter meget Arbejde og en Del Bryderi, som ved en saadan Lejlighed er næsten uundgaaelig, før Enhver finder sit Sted i Skibet, blev Selskabet, der bestod af 329 Hellige indbefattende 15 hjemvendende Missionærer, organiseret med Eldste J. W. Thörnley som Præsident og N. C. Mortensen og Broder Wiesinger som hans Medhjælpere. Vi forlode Liverpool den 29de August Kl. 11 $\frac{1}{2}$ og ledsagedes af Præs. Wells, C. W. Penrose og andre Spøstende ud af Havnen, hvorpaa disse hød os Farvel og rejste tilbage til Liverpool. Vi havde en behagelig Sejladss gennem St. Georgs Kanalen og ankom til Queenstown den 30te, hvor vi modtog og afleverede Posten og nogle Passagerer. Snart efter vor Afrejse derfra bleve de fleste af Emigranterne søsyge. Den 31te var det meget smukt Vejr, men dog var der nogle syge og Søster Margrethe Degelblek fra Tyssland fristede den tunge Skjæbne, at hendes lille Barn, 2 Nar gammelt, døde. Vejret

har siden været meget uroligt og foraarfaget megen Søsyge Søster Karoline Jensen fødte et Pigebarn; baade Moderen og Barnet befinde sig vel. Søndagen den 6te September var det godt Vejr, og vi saa os for første Gang i Stand til at holde Forsamling, og der taltes i tre forskellige Sprog. Søster Johanne Nyberg blev lagt paa Sygestuen, hvor hun nød den bedste Behandling; men det behagede Herren i sin store Visdom at bortkalde hende fra denne Prøvestand til en bedre Verden. Hun døde den 6te og blev begravet i det store Dyb den 7de September Kl. 8 om Morgenen. Hun beholdt sin Bevidsthed til sit sidste Andedrået, og gav sine Instruksjer med Hensyn til sig selv og sine Børn. Hendes Søn mødte hende i Liverpool og forblev i hendes Selskab paa Rejsen, og har opført sig som en kjerlig og tjenstvillig Søn mod sin Moder og arbejdet trofast som Dpvarter. Hendes 11aarige Datter vil saa sit Hjem hos mig.

I Gaar holdt vi Forsamling, og i Dag er Vejret smukt. Med Undtagelse af nogle smaa Børn, der ere syge, ere Alle paa Dækket.

Senere. — Vi kastede Anker Kl. 8 Aften og forbleve ombord Natten over. Den 9de kom Doktoren ombord og spuede os, og vi vare alle raske nok til at gaa i Land, og ville snart komme til Castle

Garden. Vi forvente at forlade Ny-York i Eftermiddag. Alt er nu vel med os. Vi fik ikke Brevet afleveret i Ny-York, hvorfra vi rejste Kl. 8^{1/2} om Aftenen, og vi ere nu i Pensylvanien.

De hilses venligst tilligemed alle de Hellige i Skandinavien fra os alle.
Deres Medarbejder for Kristi Sag
R. C. Mortensen.

En kort Beskrivelse om de vigtigste Besøg af himmelske Væsener i de sidste Dage.

(Af Eldste Herbert L. James.)

I Tidlig om Foraaret 1820 havde Joseph Smith, som den Gang var en Ungling paa 14 Aar, et Syn, hvori han saa Gud, Faderen, og hans Søn Jesus Kristus. Dette skete, medens han bad til Herren i en Stov i Nærheden af sit Hjem i Manchester, Ontario (nu Wayne) County i Ny York Stat. Den følgende tydelige Beretning i hans egne Ord er taget af Joseph Smiths Levnetsløb.

„Efter at jeg var kommen til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaa hen, og efter at have set mig omkring og fundet, at jeg var ene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, før jeg blev angreben af en Magt, der helt overvældede mig, og havde en saa forbausende Indflydelse paa mig, at den bandt min Tunge, saa at jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig for en kort Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgjøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud at befrie mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgjørelse — ikke til en blot indbildt Tilintetgjørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa over-

ordentlig Magt, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen — netop i dette forferdelige Øjeblik, saa jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saa snart saa jeg den, før jeg følte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer — hvis Skjønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse — staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, i det han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham!“

Min Hensigt med at gaa og adspørge Herren var at saa at vide, hvilken af alle Sekterne var den rette, saa at jeg kunde vide, hvilken jeg skulde forene mig med. Ikke saa snart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa at jeg var i Stand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stode oven over mig i Lyset, hvilken af Sekterne var den rette (thi den Gang var det endnu ikke faldet mig ind at de alle vare urigtige), og hvilken jeg skulde forene mig med. Jeg fik det Svar, at jeg ikke skulde forene mig med nogen af dem, thi de vare alle forkerte, og den Person, som talede til mig, sagde, at alle deres Trosbekjendelser vare en Vederstyggelighed for hans Naavn, og at

disse Trosbekjendere vare alle fordærvede: „De drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud og have Gudsfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“

Han forbyd mig atter at forene mig med nogen af dem, og mange andre Ting sagde han til mig, som jeg ikke kan skrive om denne Gang. Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig liggende paa Ryggen, skuende op mod Himmelen.

II. Den 21de September 1823 viste en Engel sig for Joseph Smith den Yngre, efter at han havde begivet sig til Sengs for Natten, og medens han bad til Gud om Tilgivelse for sine Synder og for et Tegn, hvorpaa han kunde kjende sin Tilstand og Stilling overfor Gud, havde han fuld Tro paa at faa en guddommelig Aabenbarelse, efterksom han tidligere havde haft en saadan.

Vi citere igjen fra samme Bærk: Medens jeg saaledes paakaldte Gud, saa jeg et Lys vise sig i Bærelset, hvilket blev ved at forstærkes, indtil Bærelset var lysere end om Middagen, da der straks viste sig en Person ved min Seng, staende i Luften, thi hans Fødder berørte ikke Gulvet. Han var iført en Løs, dejlig hvid Kjortel. Det var en Hvidhed, som overgik alt Jordist, jeg nogenstunde havde set; ej heller troer jeg, at noget Jordist kunde gjøres saa overordentligt hvidt og skjönt. Hans Hænder vare nøgne og ligeledes hans Arme til lidt ovenfor Haandledet, og ligeledes vare hans Fødder nøgne og hans Ben til lidt oven for Anklerne. Hans Hoved og Hals vare ogsaa bare. Jeg kunde se, at han ingen andre Klæder havde paa uden denne Kjortel, da den var aaben, saa at jeg kunde se hans Bryst.

Ikke alene var hans Kjortel overordentlig hvid, men hans hele Person var langt skjønnere, end man kan beskrive, og hans Afsyn i Sandhed som Lynet. Bærelset var overordentligt lyst, men ikke saa klart som umiddelbart omkring hans Person. Da jeg først saa ham, blev jeg bange, men Frygten forlod mig snart. Han kaldte mig ved Navn og sagde, at han var et Sendebud fra Gud til mig, og at hans Navn var Moroni; at Gud havde en Gjerning for mig at udføre, og at mit Navn skulde have sig for Godt og Ondt iblandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal, eller at det skulde blive baade ilde og godt omtalt blandt alle Folkelag. Han sagde, der var en Bog henlagt, hvilken var skreven paa Guldblader, som gav en Beretning om de forrige Beboere af denne Verdensdel (Amerika) og hvorfra de kom. Han sagde ogsaa, at den indeholdt det evige Evangeliums Fylde, som det blev givet af Frelseren til de gamle Indbyggere paa dette Land; ligeledes at der var tvende Stene gjemte tilligemed Pladerne, indfattede i Sølvbuer (hvilke Stene, fastede til en Brystplade, udgjorde, hvad der kaldes Urim og Thummim), og at de, der besadde og brugte disse Stene, vare disse, som i forrige Tider kaldtes Seere, og at Gud havde beredt dem til Brug for Vogens Oversettelse.

For videre Beretning om dette Syn, (der to Gange blev gjentaget før Morgenen oprandt) og for Engelen Ord læs Joseph Smiths Levnetsløb, Side 7—8.

III. Den 22de September 1823 viste det samme himmelske Sendebud sig for Joseph Smith, da han var paa sin Vej hjem fra Marken. Engelen bød ham gaa og beskue Pladerne, der tilligemed deres Opbevarelsessted var bleven ham vist i et Syn Natten forud.

Da han kom til Stedet, som han straks gjentjendte at være det samme, som han havde set i Synet, var han lige ved at tage Pladerne fra den Stenkasse eller Kiste, hvori de vare opbevarede, da Engelen Moroni atter viste sig for ham og forbyd ham at flytte dem, sigende at Tiden var endnu ikke kommen at de skulde bringes frem, ejheller vilde komme før om fire Aar fra den Tid; men Engelen befalede ham at besøge Stedet igjen lige om et Aar og sagde, at han vilde ogsaa komme og møde ham der, og saaledes skulde han gjentage Mødet hvert Aar, indtil Tiden skulde komme, da han skulde faa Pladerne. Han fulgte disse Instrukter og gif hvert Aar paa samme Dag til det bestemte Sted, hvor han fandt den samme hellige Engel og modtog ved hvert af disse Besøg Lærdom og Undervisning af ham angaaende det, som Gud vilde udføre, og om hvorledes hans Rige skulde bestyres i de sidste Dage.

IV. Den 22de September 1827, netop fire Aar efter den Dag, da Joseph Smith først bestuede Pladerne, overleverede Engelen Moroni dem til ham tilligemed de Urim og Thummin og Brytspandet med den Erklæring, at han skulde være ansvarlig for dem; at hvis han skulde lade dem komme bort fra sig ved Uforsigtighed eller Ligegyldighed, vilde han blive forkastet, men hvis han vilde gjøre, hvad der stod i hans Magt for at bevare dem, indtil han, Engelen, skulde forlange dem, skulde de stedse være beskyttede.

V. Den 15de Maj 1829 viste Johannes Døberen sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery, medens de bad til Herren om Kundskab angaaende Daab til Syndernes Forladelse, og han meddelte dem det aaroniske Præstedømme, idet han lagde sine Hænder paa dem, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere,

befegler jeg det aaroniske Præstedømme i Messia Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sønner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed.“ Han sagde dem ogsaa, at dette Præstedømme havde ikke Fuldmagt til at lægge Hænder paa Noget for den Helligaands Gave, men at den siden skulde gives dem; han byd dem gaa og lade sig døbe og befalede, at Joseph Smith skulde først døbe Oliver Cowdery og derefter selv døbes af Oliver.

VI. Imellem den sidstnævnte Dato og Slutningen af Juni samme Aar — den nøjagtige Dato vides ikke — kom Peter, Jakob og Johannes — tre af Jesu Apostle, som holdt Nøglerne til det melkisedekke Præstedømme i den tidligere Husholdning — og viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery paa et Sted imellem Harmoni i Pensylvanien og Byen Colesville i Staten Ny York, og meddelte dem det melkisedekke Præstedømme.

VII. Den 3die April 1836 viste Frelseren, Moses, Elias og Elisa sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Templet. Joseph skriver saaledes herom:

„Sløret blev taget bort fra vor Mand, og vor Forstands Dine bleve opladte. Vi saa Herren staaende paa Talerstolens Brystværk foran os, og under hans Fødder var et belagt Arbejde af rent Guld i Kulør ligesom Bernsten. Hans Dine vare som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligesom den hvide Sne, hans Ansigt skinnede med en klarere Glans end Solens, og hans Røst var som mange Vandes Lyd, ja, Jehovas Røst, som sagde:

„Jeg er den Første og den Sidste; jeg er den, som lever; jeg er den, som blev ihjelslagen; jeg er Eders Talsmand hos Faderen. Se, Eders Synder ere Eder tilgivne; I ere rene for mig; opløfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lader Eders Brødræs Hjerter fryde sig, og lader alt mit Folks Hjerter fryde sig, som have med deres Styrke bygget dette Hus til mit Navn; thi se, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg vil aabenbare mig for mit Folk i Barmhjærtighed i dette Hus, ja, jeg vil vise mig for mine Tjenere og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Befalinger og ikke besmitte dette hellige Hus; ja Tusinders og Tusinders Hjerter skulle højligen fryde sig paa Grund af de Velsignelser, som skulle udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere ere blevne begavede i dette Hus. Og Nygtet om dette Hus skal sprede sig til fremmede Lande, og dette er Begyndelsen paa de Velsignelser, som skulle udgydes over mit Folks Hoveder. Saa ske det. Amen.“

Da dette Syn var til Ende, aabnede

Himlene sig paany, og Moses viste sig for os og gav os Nøglerne til Indsamlingen af Israels fra Jordens fire Hjørner og til at føre de ti Stammer fra Nordenland.

Derefter viste Elias sig og overdrog Evangeliets Husholdning given til Abraham, sigende, at i os og vor Sæd skulde alle Slægter efter os blive velsignede.

Da dette Syn var til Ende, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os og sagde:

„Se, Tiden er fuldkommen inde, som omtaltes ved Malakias Mund, der bevidnede, at jeg, Elias, skulde sendes, førend Herrens den store og forferdelige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slaaet med Vand. Derfor overdrages denne Husholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrens store og forferdelige Dag nærmer sig, ja, er for Døren.“

Gaa vi fremad eller tilbage?

Et af de pøstlige Staters Blade indeholder en Beretning om Rebekka Nourse's Efterkommers aarlige Møde, der afholdtes i Danvers, Mass., Torsdagen den 30te Juli paa den 193de Marsdag for denne historisk berømte Dames Hængning som en Hets. I Dørværelse af en talrig Forsamling indviedes et Monument, rejst paa hendes Grav. Præsterne R. Israel og C. B. Rice talte om Emnet „Trolddom og Kirken.“ Derefter fulgte Afholdelsen af Indvielses Festsighederne i Nourse Familiens oprindelige Hjem, hvis Mure, skjønt noget medtagne af

Tiden, dog ere solide, og hvis Indre er godt bevaret. Monumentet staar paa en Høj, opkastet midt i Nourse's lille Familie Begravelse, og man tror, den er ikke over to Fod fra Rebekka Nourse's virkelige Grav. Den bestaar af et Røskport Granit Fodstykke og en poleret Quincy Søjle, hvorpaa findes følgende Indskrift:

Rebekka Nourse.
Yarmouth, England 1621.
Salem, Mass.,
1692.

D kristne Martyr, som for Sandhed døde,
Da Alt omkring dig hylbed Løgn og Svig!

En Verden, frelst fra Overtroens Øde,
Nu aander friere i Dag for dig.

Bersat er forfattet af Whittier ud-
tryffeligt for dette Monument.

Det er mærkeligt, at vi i det nit-
tende Aarhundrede skulle være Vidner
til den samme Intolerances og Fordoms
Aand, som for næsten to Aarhundreder
siden dømt Rebekka Nurse til Døden.
Mange „Mormoner“ have i vor Tid
maattet give deres borgerlige Rettig-
heder, Ejendomme og selv Livet for at
mætte den morderiske Aand, som eksisterer
iblandt Kristenhedens Sekter i Dag.

Et er Verden frelst fra Overtroens Herre-
dømme, saa længe retfærdige Mænd og
Kvinder ikke ere tilladte at dyrke Gud
i Fred overensstemmende med deres Sam-
vittigheds Bydende.

Fremtidens Historieforfattere ville en
Gang skrive en sand Beretning om det
nuværende Korstog imod de Sidste
Dages Hellige, og maaste en Gang i
Tiden ville Efterkommerne af nogle af
dem, som nu forfølge de Hellige og ud-
gyde deres Blod, deltage i de Cresbe-
visninger, som ville blive gjort til Er-
indring om denne Tids Martyrer.

Utah Nyheder.

— Den Hurtighed, hvormed Arbejdet paa Templet i Salt Lake City skrider
frem, kan ikke Andet end glæde og fryde alle sande Sidste Dages Helliges Hjerter.
Det rager nu højt op over enhver anden Bygning i Staden og kan ses i lang
Afstand, og dets Storartethed og ophøjede Skjønhed viser sig mere og mere, som
dets Mure vokse i Højde. Der er allerede bleven otte Lag Sten lagt i Aar paa
de tre østlige Taarne, og disse Lag udgjøre mere end tolv Fod i Højde, og der
er gjort Beregning paa at lægge endnu syv Lag paa i Aar, hvilke ville rejse
Taarnene elleve Fod højere, og dersom Efteraarsvejrsliget tillader det, kan en stor
Del Arbejde udføres paa de vestlige Taarne før Vinter.

— Efter Udseendet at dømme vil Sukkerraffinerings-Industrien i en nær
Fremtid blive underkastet store Forandringer, i hvilken Elektriciteten vil spille en
vigtig Rolle. Broder Arthur Stayner, som har gjort flere Forsøg paa at lave og
raffinere Sukker i Utah, synes at være meget optaget og interesseret i den nye
Opdagelse, og har været i Ny York og talt med dem, som agte at paabegynde
denne Industri der. Denne nye Behandlingsmaade er anvendelig saa vel paa Sukker
fra Sorghum, som paa det almindelige Louisiana Sukker og kan derfor anvendes
i Utah. Det antages, at et Raffinaderi, som vilde være tilstrækkeligt for Utah, vil
koste 20000 Dollars.

— En Mand ved Navn Stephen Theobald, som var beskæftiget med at
vogte Faar i Elkhorn Bjærgene, i Summit County, oplevede fornylig følgende
Tildragelse: Medens han var ude for at udsøge en ny Lejrplads, skød han to
Gange efter et Raabdyr, som gik tværs over Stien. Raalet af Skuddet
vækkede en Humbjørn, som med sine to Unger laa skjult i det lange Græs,
og den kom nu lige imod ham saa kamplysten, som han kunde forestille sig.
Han havde kun et Skud tilbage, og da han indsaa Nødvendigheden af at

gjøre godt Brug deraf, tog han nøje Sigte og trykkede løb. Skuddet traf den i Halsen, og den faldt som dødt. Efter at have ventet nogle faa Øjeblikke, og han saa, at den ikke rørte sig, autog han, at den var dødt, og begyndte at søge efter Ungerne, da han ønskede at fange dem. Han havde næppe taget et Skridt, før han til sin Forstrækkelse saa den gamle Bjørn springe op og styre lige løb paa ham. Han indsaa at det ikke vilde hjælpe ham Noget at løbe, eftersom Afstanden imellem dem var saa kort; hvorfor han vendte Geværet om, og bestemte sig paa at bruge Kolben; men til hans store Glæde faldt Bjørnen om dødt, da den var ham paa saa Fod nær. Han prøvede paa at finde Ungerne, men de vare undkomne igjennem det høje Græs. Den lykkelige Jæger sikrede sig Bjørnens døde Krop, og skriver til sin Hustru her i Byen, (Salt Lake City) at han er godt forsynet med Bjørnefedt for Saarpomade.

— I de nylig stedfundne Valg for Embedsmænd i Utah, gif Folkets Parti af med Sejren i alle Countier, med Undtagelse af Summit County, hvor de „Liberale“ ved Svig opnaaede et lille Flertal.

— Kartofler sendes nu fra Utah til Denver i Colorado.

— Kornavlens er overalt i Utah ualmindelig god i Aar.

Ankomst, Afsløsning og Bestikkelse. Erick Erickson fra Salt Lake City, Utah, ankom hertil den 23de September. Han bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

R. P. Marquardson, som har arbejdet i Aarhus Konference, bestikkes til at arbejde paa Standinaviens Stjernes Kontor.

De følgende Brødre, som med Trofasthed have fuldført deres Missioner til vor fuldkomne Tilfredshed, løses med Tilladelse at vende tilbage til deres Hjem i Zion med vort Emigrationssejlskab, som afrejser herfra den 15de Oktober: J. Christensen løses fra at arbejde paa Standinaviens Stjernes Kontor; H. D. Pettersen fra at præsidere over Staanes Konference; Ole Oleson fra at præsidere over Stockholms Konference; Albin E. Anderson fra at arbejde i Gøteborgs Konference; Andrew P. Rehnstrøm fra at arbejde i Stockholms Konference; J. Olson fra at arbejde i Aalborgs Konference og C. Christiansen fra at præsidere over Aarhus Konference; endvidere løses S. C. Hansen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Anthony S. Lund,

Præsident over den standinaviske Mission.

Indhold.

Tale af Apostel Franklin D. Richards	1.	En kort Beskrivelse om de vigtigste
Utah Nyheder	6.	Besøg af himmelske Vasener i
Redaktionsbemærkninger:		de sidste Dage 11.
Verdens Forudsigelser om Mormo-		Gaa vi fremad eller tilbage? 14.
nismen	8.	Utah Nyheder 15.
Korrespondance	10.	Ankomst, Afsløsning og Bestikkelse . . 16.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthony S. Lund, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording, Læderstræde 3.

x *Søren Christoffersen*